

Kéringer László (ének)
és
Borbély László (zongora)
hangversenyének műsora

1./ Robert Schumann: Liederkreis,
Dalkoszorú, op.39
(Joseph von Eichendorff)

I. IN DER FREMDE – IDEGENBEN
*Felhőgomolyaggal üzen hazám,
villám vet előtte lobot,
de rég halott az apám s az anyám,
s nem ismer senki sem ott.*

*Eljő az idő, eljő hamar,
mikor életem is letelik,
az erdei lombusogás betakar,
s nem ismer senki sem itt.*

II. INTERMEZZO
*Szívem mélyébe zártam
mennyei arcodat,
onnan néz rám vidáman
az egész nap alatt.*

*Halkan dúdol a szívem
egy régi éneket,
amely a szélbe libben
és tehozzád siet.*

III. WALDESGESPRÄCH -
ERDEI PÁRBESZÉD
*Hideg van s késő este már,
az erdőben ki jár?
Magad vagy, nagy a rengeteg,
szép hölgy, el hadd kísérjelek!*

*„A férfi-álság végtelen,
fájdalomtól tört meg szívem,
vadászkiált zeng imitt-amott,
fuss! Nem tudod, hogy ki vagyok.”*

*Nőn és lovon dúsgazdag ék,
a fiatal test csodaszép,
látom - Úristen, el ne hagyj! -
a Lorelei boszorka vagy.*

*„Jól mondd - magas szirtfokon
a Rajna fölött lakozom.
Hideg van és későre jár,
e vadonból nem jutsz ki már.”*

IV. DIE STILLE - A CSEND
*Nem tudja, találja ki senki,
mily jól érzem magamat!
Csak egy legyen, egy, aki sejtí,
másoknak tudni nem szabad.*

*Nem ily mélységes a csend
a hómezőn odakinn,
a csillag nem némább odafenn,
mint gondolataim.*

*Szeretnék szállni madárként,
repülni a tengeren át,
a tengeren át s tovább még,
míg elérem az égi hazát.*

V. MONDNACHT - HOLDAS ÉJ
*A földet mintha csendben
megcsókolná az ég,
s az fényszíromlepelben
álmodna róla épp.*

*Mezőn fut át a szellő,
kalászkok inganak,
halkan susog az erdő
csillagmennye alatt.*

*Mintha szülőhonába
repülne, úgy lebeg
lelkem, szárnyát kitérve,
a csendes táj felett.*

VI. SCHÖNE FREMDE - SZÉP IDEGENSÉG
*Borzongás járja át a fákat,
mint hogyha omladozó romok
körül a régi istenárnyak
tartánának őrjáratot.*

*Fantasztikus éj, magadra véve
derengő, titkos köntösöd,
mily zagyva álomként beszélsz te
hozzám a mirtuszfák mögött?*

*Vágytól fűtött tekintetet vet
reám a csillagfényes ég,
megrészegítve kecsgett
új boldogsággal a messzeség.*

VII. AUF EINER BURG - EGY VÁRBAN
*A vén lovagot legyőzte
zsákmányos közben az álom;
dől rá az esők özönje,
az erdő átzúg a rácson.*

*Szakáll s haj egybefonódva,
fodor és mell megkövülve,
így vár évszázadok óta
a néma őrhelyen ülve.*

*Kinn csend és nyugalom lakozgat,
mind völgybe húzódtak innen,
csak vadmadarak dalolnak
a sok üres ablakívben.*

*Lenn násznépet visz a Rajna
a nap fényében aranylón,
zene hangja száll magasba,
s csupa könny a szép menyasszony.*

VIII. IN DER FREMDE – IDEGENBEN
*Hol itt, hol ott csobogtat
az erdő patakot,
a hangjuk egybeolvad,
nem tudom, hol vagyok.*

*Csalogánytorkok ontják
daluk a fák között,
mint hogyha visszahoznák
a hajdani szép időt.*

*A holdsugárözönben
megüti szememet
egy kastély lenn a völgyben,
bár még jó messze lehet.*

*Kertjében, mintha látnám,
ott vár piros, fehér
rózsák között a drágám,
aki, jaj, rég már nem él.*

IX. WEHMUT – BÁNAT
*Tudok dalolni olykor,
s magam vígnak hiszem,
de könny tör közbe sokszor,
így lesz szabad szívem.*

*Tavaszi lehetétől
csalogányhad dalol,
börtöne üregéből
a vágy éneke szól.*

*Jókedv száll a szívekbe,
ha csüggnek e dalon,
de egy sem érzi, benne
mily mély a fájdalom.*

X. ZWIELICHT - ESTI SZÜRKÜLET
Szárnyát bontja a sötétség,
fák ingnak, felhőszályok
jönnek mint nyomasztó álmok -
mit jelentsen ez a rémség?

Hogyha van egy kedves ózed,
egyedül ki ne ereszd őt!
Vadászok járják az erdőt,
kürt szól, hangok kergetőznek.

Ha van e földön barátod,
ne bízz benne, praktikája,
míg mosolyog szeme, szája,
csalfán szít háborúságot!

Ami elmerül ma éjjel,
újjá fog születni holnap.
Vége lesz minden dolognak,
maradj mindig józan, éber!

XI. IM WALDE - AZ ERDŐBEN
Lakodalmas nép vonult a hegyen,
a madarak énekeltek,
lovass villódzott, kürt szólt ércesen,
jókedve volt a menetnek.

S előbb, mint hittem, a zaj tovaszállt,
mindent vak éj temetett be,
csak az erdő küldte halk moraját,
s iszonyat nyilallt szívembe.

XII. FRÜHLINGSNACHT - TAVASZI ÉJ
Vándorló madársereg száll
a légben a kert felett,
megjött tavaszt jelent már,
virág fakad idelent.

Ujjongva s zokogva érzem,
ez nem is igaz talán,
a holdfény elhozza nékem
újra az összes csodám.

Hold s minden csillag susogja,
s velük az alvó liget,
csalogánykórus dalolja,
tied lett ő, a tied. (Hárs Ernő fordítása)

2./ Frédéric Chopin: Asz- Dúr polonéz –
Fantázia, Op. 61

3./ Richard Wagner: Wesendonck -
dalok

I./ DER ENGEL – AZ ANGYAL

Gyakorta hallgattam angyalok meséit
kisgyermekként, akik a menny titkos
reményét földi napsütésre váltják, hogy
ahol egy szív fájdalmában a világtól
elrejtve senyved, ahol csendben kíván
elvérezni és elmúlni könnyáradatban,
ahol az egyesülés vágya feloldozásért
könyörög, oda leszáll egy angyal, hogy
mindezt az égig emelje. Igen. Hozzám is
leszállt egy angyal és fénylő szárnyakon
vitte el minden fájdalmam, s így lelkemet
az ég felé.

II./ STEHE STILL! – NYUGHASS!

Süvöltő, morajló időkerék Te: az
örökkévalóság mérlege, a távoli
mindenségben világító szférák, akik
körülöleltek a földlabdát, örökké tartó
teremtés állj meg egy pillanatra, elég
már a létből, hagyj élni engem! Alkotó
Erő! Tartsd magad az őszeméhez, amely
örökkévaló!

Fojtsátok vissza a lélegzeteteket,
nyugtassátok meg minden törekvésteket,

hallgassatok végre egy másodpercig! A
lúktető pulzus béklyóba köti a szívverést,
vége az akaratnak, az örökkévalónak,
mikor üdvözült - édes feledésben
mindent gyönyört átélünk, a tekintet a
tekintetbe mélyed és a lélek a lélekben
egészen elmerül. Mikor az élet újra
megtalálja önmagát és minden
reménynek vége, és ámuló hallgatásban
némul el az ajak, és semmilyen kívánság
nem óhajtja megmutatni a bensőt, akkor
ismeri fel az ember az örökkévalóság
útját, és fejti meg a rejtvényedet: Szent
Természet!

III./ IM TREIBHAUS – AZ ÜVEGHÁZBAN

Magasba ívelő lombkoronák,
smaragdból készült baldachin. Gyerekek,
Ti ott a távoli vidékekről mondjátok már
meg nekem, miért panaszkodtok?
Hallgatagon hajlítgatjátok az ágakat,
jeleket rajzoltok a levegőbe, és a
szenvedés néma tanúja édes illatot
szórva emelkedik fel az égbe. Tárjátok
hát szét karjaitokat ott, messzevágódó
kívánsággal, és kulcsoljátok át
kezeitekkel ezt a semmi fűszálat ott, a
puszta úrben! Jól tudom te szegény kis
növény, egy a mi sorsunk. Bár sugárzó
fényben és ragyogásban élünk, a mi
otthonunk nem itt van! És úgy, ahogy a
nap, mindennapi, üres ragyogásától válik
meg boldogan, úgy hallgat, úgy merül a
hallgatás sötétjébe az, aki valóban
szenved. És csend lesz, és a halk motozás
félelemmel tölti meg a sötét szobát.
Nehéz cseppeket látok lebegni a levelek
zöld szegélyén.

IV./ SCHMERZEN – FÁJDALMAK
Nap! Te: ki minden este vörösre
sírod szemeidet amint a tó tükrében
fürödve elér téged a korai halál, ám
hamarosan régi pompádban ragyogsz.
Dicsőség neked világ, mert reggel újra
ébredsz, mint egy büszke, győztes lovag!
Hogy panaszolhatnám el neked, hogy
mily nehéz a szívemnek látni Téged, hisz
a nap is elcsügged, mert mindennap le
kell nyugodnia. A halál életet szül, és
csak a szenvedés nyújt gyönyört. Ó, mily
hálás vagyok, hogy ily fájdalmakat
nyújtott nekem a természet!

V./ TRÄUMEN – ÁLMOK

Mondd, milyen csodálatos álmok tartják
fogva lelkem, hogy nem hullok alá, mint
holmi levelek, amelyek a mindenségben
semmit sem jelentenek? Álmok. Amelyek
minden órában és percben szebben
virágoznak égi csillagzataikkal, és
áthatolnak lelkemen. Álmok. Amelyek
mint magasztos fénysugarak mélyednek
el a szívben, hogy ott fessenek örök képet
mindent feledve, mindent szem előtt
tartva. Álmok. Mint mikor a tavaszi
napsugár a hó alól kibújó virágokat
csókolja, hogy soha nem remélt
boldogsággal köszöntse őket az új nap,
hogy nőjenek, hogy virágozzanak, hogy
álmodozva költsék el illatukat, és
gyengéden indítsák meg kebledet, s
végül a sírba vesszenek.

(Varga Ildikó Rita Anna fordítása)